

Sektionen för språkundervisning.

Denna sektion behandlade bl. a. följande fråga:

Bör någon del af den åt modersmålet anslagna tiden användas till uppöfande af lärjungarnes förmåga att redigt och i sammanhang återgifva innehållet af ett kortare hördt eller läst stycke?

Under diskussionen, som fick utgöra svar på frågan, framhölls, att ett sammanhängande återgivande af en berättelse vore lämpligt såsom förberedelse till krikskrifning och gifve lärjungarne större färdighet att uttrycka sig samt vore en kontroll på en riktig uppfattning af det lästa m. m.

Sektionen för matematik.

Sektionen behandlade bl. a. följande frågor:

Huru bör man förfara vid räkneundervisningen, för att förståndsutvecklingen må tillgodoses, utan att den mekaniskt-praktiska färdigheten försummas?

Sektionen beslöt att som sin åsigt uttala, att stor vikt borde läggas vid räknefärdigheten, och att särskildt afseende borde fästas vid att exempel hemtades ur det dagliga lifvet.

Bör undervisningen i decimalbråk föregås af en inledande kurs i allmänna bråk?

Den meningen uttalades, att en kortfattad kurs i allmänna bråk borde gifvet föregå läran om decimalbråk.

Sektionen för historia och geografi.

1. *Hvilket är naturligare, att inleda historieundervisningen med lösryckta skildringar från svenska historiens hela område eller med ett urval af fornordiska sagor, egnadt att gifva en enhetlig bild af nordens forntida folk- och statslif?*

Sektionen uttalade efter en liflig diskussion såsom sin åsigt,

att det är naturligare att inleda historieundervisningen med ett urval af fornordiska sagor, egnadt att gifva en enhetlig bild af nordens forntida folk- och statslif, än att inleda den med lösryckta skildringar från svenska historiens hela område.

2. *Hvad bör anses såsom hufvudsyftet vid användningen af den s. k. berättelsemetoden i den historiska undervisningen? Bör det hufvudsakligen vara att roa eller att meddela en fyllig och lefvande uppfattning af det historiska innehållet? Man ansåg,*

att hufvudsyftet vid den s. k. berättelsemetoden bör vara att meddela en fyllig och lefvande uppfattning af det historiska innehållet (icke att roa).

3. *Är det möjligt att i skolans högsta klasser ordna undervisningen i historia så, att lärjungarne få tillfälle till ett mera sjelfständigt arbete än nu är fallet?* Denna fråga besvarades af sektionen med ja.

4. *Bör undervisningen i geografi inledas med s. k. Heimatskunde, och i hvilken mening bör i så fall detta ord tagas?* Frågan besvarades med nej.

5. *Huru skall geografins fysiska och politiska element vid undervisningen lämpligast sättas i förbindelse med hvarandra?*

Förbindelsen mellan ett lands natur och näringslif betecknas såsom den naturliga övergångspunkten, då man vill leda sig från geografins naturvetenskapliga till dess sociologiska sida. Diskussionen skulle för öfrigt utgöra svar på frågan.

Sektionen för naturkunnighet.

Följande frågor af allmänt intresse behandlades:

Bör undervisningen i zoologi inledas med en framställning af människokroppens byggnad och förrättningar? Eller bör man, såsom flickskolekomitén föreslår, börja med djurtyperna?

Sektionen ansåg, att undervisningen i zoologi bör inledas med en kort och efter barnens ståndpunkt lämpad framställning af människokroppens byggnad och förrättningar.

I hvilken ordning bör, sedan människokroppen blifvit läst, zoologien behandlas? Bör t. ex. den systematiska öfversigten öfver däggdjuren tagas i sammanhang med däggdjuren typer, eller böra, såsom nu stundom sker, alla typer läsas såsom en särskild kurs?

Under diskussionen, hvilken fick utgöra svar på frågan, biträdde de flesta talarne den meningen, att man efter däggdjurstyperna borde läsa den systematiska öfversigten af däggdjuren och ej läsa alla typer som en särskild kurs.

* * *

Nästa möte skall, enligt mötets, på förslag af centralkomitén, fattade beslut, hållas i Skåne år 1892. Om hinder då skulle möta, kan det dock uppskjutas.

Till ledamöter i centralkomitén utsågos: fröken *Lilly Engström* (Stockholm), rektor *L. M. Wærn* (Stockholm), professor *S. Ribbing* (Lund), lektor *S. Almqvist* (Stockholm) och rektor *E. Schwartz* (Stockholm) samt till suppleanter folkskoleinspektören *Stenkula* (Malmö), lektor *Höjer* (Stockholm) samt fröknarna *Lindström* och *Holst*.

Af revisionsberättelsen för föregående allmänna flickskolemöte framgick, att behållningen till detta möte utgjorde i rundt tal 553 kr.

Till revisorer att granska detta mötes räkenskaper utsågos hrr öfverläraren *Berg* och skolföreståndaren *Löfvén* samt fröken *H. Palmqvist*. (e. V. L. och A. B.)

Mångläseriet.

Vid Upsala lokalförenings af Sv. F. V. möte den 23 och 24 april diskuterades bl. a. följande fråga: *Ligger det något berättigadt i klagan öfver mångläseri i folkskolan, och om så är, huru bör man möta denna klagan?*

Af de många talare, som deltog i den lifliga, flere timmar pågående diskussionen, medgäfvos alla, att det finnes ett mångläseri i folkskolan. Dock bestode detta icke egentligen deri, att för många ämnen lästes, utan dels deri, att nödig begränsning af ämnen saknades, och dels deri, att kurserna i åtskilliga ämnen voro för stora, stundom på bekostnad af andra, hvaraf följde ett oroligt jägtande för att hinna igenom ett bestämdt pensum. Så framhöll en talare, hurusom t. ex. enligt bilagan n:r 18 i Normalplanen geografi fått sig lika många timmar tillmätt som naturlära, ehuru denna senare vore af mycket större vikt och intresse för barnen än den förra; teckning och sång hade hvardera lika många timmar som biblisk historia. Detta senare exempel visade ock, huru oberättigad klagan öfver för mycket kristendomsundervisning vore.

Man kunde sålunda tala om ett mångläseri i folkskolan i den mening, att åt vissa ämnen för mycken tid användes eller att skolor på sina ställen taga för mycken tid från annat synnerligen viktigt arbete. Dock finge man härvid ej mäta alla skolor efter samma måttstock. Det som icke i staden är mångläseri, är det på landsbygden. Det som icke är mångläseri för borgarens son, blir det för en fattig stackare. I städerna gäller det att gifva barnen mycket att göra i skolan, emedan de hafva ringa arbete i hemmet; på landet tvärtom.

Såsom orsak till mångläseriet framhölls, att man icke nog strängt håller fast, att folkskolans uppgift är lika mycket att upfostra som att undervisa; att man söker genomföra undervisningen efter Normalplanen på ett sådant sätt, som icke är afpassadt efter hvarje orts olika förhållanden och kraf; att läraren, ofta af välment nit, breder ut sig för mycket på bredden i stället för på djupet; att för stora och vidlyftiga läroböcker användas, och att inspektör och skolråd stundom drifva på för mycket.

Den starka klagan, som förspordes öfver mångläseriet, härrörde dock i allmänhet icke från lärarne eller från barnen, utan från dessas föräldrar och målsmän. Då klagan härrörde af den meningen, att en del ämnen, t. ex. historia, geografi och naturlära, vore onödiga, eller deraf, att de många ämnena vore skulden till, att barnen icke lära sig någonting riktigt nu för tiden, eller från det förhållandet, att föräldrarna vore rädda för ansträngning på ena eller andra hållet, eller från en härunder dold önskan att få bort kristendomsundervisningen, då måste man anse denna klagan oberättigad; men då den hade sin grund i den uppfattningen, att mångläseriet vore skulden till, att barnen hölles för länge i skolan och derigenom finge afsmak för kroppsarbetet, låge det förvisso något berättigadt uti den samma. Det vore icke så få familjer — kanske halva antalet — som befunno sig i en sådan ställning, att arbetsförmågan behöfde på allt möjligt sätt skärpas och öfvas, hvarföre barnet i tid måste lära sig kroppsarbete och icke uteslutande arbeta på inhemtande af bokliga kunskaper. Såge man saken idealistiskt med afseende på kunskaper, komme man derhän, att man funne allting för litet. Intet vore nog i det stora hela taget. Men man måste fatta saken relativt, särskildt med hänsyn till de kraf närvarande förhållanden ställa på vårt folk. Motsvarigheten mellan kunskap och ekonomi behöfver vår tid djupt beakta. Man finge icke förgäta, att folkskolans barn skola fostras till dugliga bönder, torpare och drängar, till dugtiga bondhustrur och pigor. Man måste ock ihågkomma, att föräldrarna redan af det 12-åriga barnet kan hafva mycken nytta, ja, att det mången gång kan ersätta en dräng eller piga, och derföre borde man äfven af det skälet akta sig för att onödigtvis kvarhålla det i skolan.

Huru skulle man möta denna klagan öfver mångläseriet? Man kunde tillmötes-

1 hade

ok och

miténs
ar mot
en till
ådande
ningen
edragss
leda-
a möte
elat ut

i komi-
ndena.
ne dess

ssionen
frågan
e önsk-
s som

skola

wartz,
de, att
att be-
ist och
dylik
aktans-
darens
j.

des vid
rbetade

ervis-

sen, på
ut, ingå

mma i
ket sta-
?

diskus-
de re-

skola
högsta
a vun-
torisk
Augs-

fdel-
ilken

gt att
lning,
angå-
me-
tgöra

lbok

et af
om
rda i
oritét
om,
and-
snin-
Mi-
bör

1 af
på

ten,
vore
rläg-